

EESTI SKAUT

EESTI SKAUTIDE MALEVA
AJAKIRI

XII. aastakäik

X Üldlaulupidu, millest 200 gaidi ja skauti korrapidajatenä võtsid osa.

№ 7

Juuni

1933. a.

.....
VÄLJAANDJA:

EESTI SKAUTIDE MALEVA PÄÄSTAAP

TOIMETUS: Vastutav toimetaja: N. KANN. Tegevtoimetaja H. TARI.

Talitaja: R. ROOS.

Toimetuse liikmed: R. TREU, H. MICHELSON ja E. JÕGI.

TOIMETUSE JA TALITUSE AADDRESS: Tallinn, Vabaduse 2.

Ilmub aastas 8 numbrit.

Aastakäik kr. 1.50.

Üksiknumber 20 senti.

.....
SISU: Teateid. / Aakre skautide 10-aastapäeva puhul. / Skaudi VI seadus, / Skaudi VIII seadus. / Kaks skauti telgis Kellast rääkimata. / Lumpy omal käel. / Keset pimedat metsade radu. / Skaudi I järgust punkt 8. / Sadamate vahelised kaugused. / Teateid.

Eesti Skaudi Sõprade liidu peakoosolek.

Eesti Skaudi Sõprade Liidu peakoosolekut peeti Tallinnas kesknädalal 12. apr. 1933 kell 11 hom. Peakoosolekust võtsid osa kuue skaudi sõprade seltsi saadikud ja peastaapide esindajad.

Peale skautide ja gaidide peastaapide tegevuse ülevaadete ärakuulamist toimetati valimisi. Liidu juhatusesse lahkunud liikmete asemele valiti J. Hünerson ja A. Pedusaar ning asemikuks K. Blaubrik. Sellega on Eesti Skaudi Sõprade Liidu juhatuse liikmeteks nüüd: härrad J. Jackunovitsch, J. Hünerson, A. Koik, A. Mitt, Chr. Oja ja prl. A. Pedusaar ning asemikkudeks härrad K. Blaubrik, J. Lossman, B. Rautsman. Liidu revisjonikomisjoni valiti härrad J. Lepa, J. Paalman ja Ed. Tohver.

Eesti Skautide Maleva Peastaapi valiti: peavanemaks N. Kann, abiks G. Ollik, peastaabi ülemaks J. Hünerson, abiks H. Paalman, varahoidjaks A. Mitt, välissekretäriks B. Rautsman, ning nõunikudeks kõigi skautide malevate vanemad ja skautmasterite-kogu esindajad.

Eesti Gaidide Maleva peastaapi valiti: peavanemaks pr. E. Hünerson, abiks pr. A. Alver, liikmeks pr. O. Rammul, peastaabi ülemaks neiu Sigrid Elken ja nõunikudeks kõik gaidide malevate vanemad.

Tallinna

N. M. K. Ü. juhatuse poolt, mille liikmeist koosnes ka Skaudi Sõprade Seltsi juhatas, öeldi Skautide Malevale 1. augustist ruumid ülesse. Seni veel Maleva uusi ruume otsinud ei ole ja kuuldavasti jäetakse see küsimus sügiseks. Säärane samm ühingu juhatuse poolt, seda enam, et ühingu juhatuse liikmeid (4) enamuses Skaudi Sõprade Seltsi juhatuses, kutsus esile üldise imestuse — nii skautides kui ka seltskonnas.

Järgmine „Eesti Skaudi“ number ilmub juuli kuu lõpul. Teated ja kaastööd sellesse numbrisse palume saata 20. VII s.a.

Tartu pidutses.

Nimelt seekord liitusid kõik skautlikel põhimõtetel töötavad organisatsioonid ühise kevadpeo korraldamiseks.

13. mail algas pidutsemine jumalateenistusega Peetri kirikus.

Orkestrihelide saatel sammusid Gaidide- ja skautide malevad 3. algkooli, et liituda sääl kodututarde ja noorkotkastega. Rongikäigu ajal palistas määratu rahva hulk tänavaid, sest 45 liikmeline Poegl. gümn. orkester hr. Nieländeri juhatusel, tõmbas juba teisest linna äärest rahva kokku. Kõikide skautide ja gaidide näod särasid aina rõõmust.

Ilusate sõnadega kutsus õp. Trankman noori aususele ja hädusele.

Pühapäeval jätkusid pidustused. Täpsalt kell 11 koguti E. N. K. S. Tüt. gümn. õuele. Sääl toimus uutele üksustele lippude kätte andmine. Esimest korda löi lehvima Tartu gaidide valge lipp. Lipp on annetatud suurkaupmees hr. Märt Jänese poolt, ent kallis lipp on noortele tütarlastele raske — koguni kaks gaidi pidid uhket lippu kandma. Gaidid suruvad tänutundes hr. Jänese heldet kätt.

Nüüd hakkas määratu rongikäik orkestriga eesotsas liikuma. Rongikäigu pikkus 1 km; osavõtjaid 1100, neist 300 skauti ja 200 gaidi.

Spordiplatsil korraldati n. n. paraadmarsš, kus ligi pooltundi marsisid üksused juhtidest ja külalistest mööda.

Siis kanti lipud, arvult 40, laululava ette. Algasid ettekanded. Küll joosti, demonstreeriti skaudikepi kasutamist, signaliseerimist, rahvatantse. Eriti huvitav oli noorkotkaste laagri ehitamine, nad leidsid koha, kus telgi viad olid maasse löödud, nii et noorkotkas paneb aga telgi pääle. Skautidel oli sedavõrd kehvem — nemad leidsid küll kohase lageda platsi kus aga kivi ei leidnud — oh häda — rumalad poisid!

Lõpuks koguti ühisesse sõprusringi, kus hr. J. Lang tervitas noori lootuses, et sarnane koostöö edaspidigi kestaks. Selle järele põimuvad lipud ja lauldakse skautide hünni „Eestimaa, mu isamaa.“

Sellega läks esimene koostöö kaunis libedasti.

Aakre skautide 10-aastapäeva puhul.

Käesoleva aasta 6. juunil pühitsesite teie, Aakre skaudid, oma 10-dat aastapäeva, olgugi et asutamiskoosolek kutsuti kokku 10 aasta eest juba 23. veebruaril.

Milleks see viivitus? Kuidas õigustate seda? Mõistan teid, noored! Milleks pühitseda seda ilusat päeva ajal, mil päike peitub päevad läbi tuhakarva pilvede pöues, milleks pidutseda siis, kui kogu loodus viibib surmataolises tardumuses ja näib uppuvat lootusetusse? Ei, valigem peopäevaks parem aeg, mil avar pilvitu taevas puistab päikest nii pillavalt palju! Eks sundinud need kaalutlused edasi lükkama seda pidupäeva?

Tõsi!

Seega olete aga tunnistanud oma eesmärgi — skautluses paremasse tulevikku! — sümboliks avaruse ja selguse.

Teie püüate haarata maailma avarust, püüate saavutada selgust enese ja teiste mõistmiseks, püüate ligineda kauguses kumenduvatele pilvipillutavatele mäetipile, arvestamata teelseisvaid takistusi — per aspera ad astra! Ühesõnaga, teid kutsuvad kõik teed, te tunnete, et võite minna igauht mööda neist.

Ja sellest tunkatsegi noort — tema sihtide ja seisukohtade kindlaksmääramatusct.

Kuid sellest ajajärgust, kus sihid pole veel selgunud, peate jõudma kord tõsiste avaruste ja selguste valda, maailma sügavuste mõistmise ilma.

Teie olete leidnud skautluses silla nende kahe isesuguse ilma vahel. Olete usaldanud skautluse hooleks nende väärtuste äratamise, mis teis enestes peituvad, et luua neist parema tuleviku alused. Kuid ei üksi skautlus suuda teile avada neid väravaid, mis lahutavad pimedat teadmatuset ja avarat selguset ilma. Õigeks avajaks peate olema ikkagi ise — skautlus on vaid võtmeks, millele peate ise leidma sobiva luku. Skautluse põhimõtte järele on selleks lukuks töö — tõsine töö.

Nagu briljant saab läike ja sädeluse alles päale hoolsat lihvimist, samuti saavutate teie selguse vaid kannatliku tööga — tööga enese juures. Iga üksiku püüded paremuse poole pole mingi egoism, vaid suurim maailmaarmastus, sest kandes vastust enese tuleviku eest, kannate ühtlasi vastust ka terve inimkonna ees. Teid kutsub suur ülesanne. Nimelt töö selle tuleviku hääks, mis seisab teie eneste käes.

Ärgu varisegu teie püüded põrmuks!

Skautliku tervitusega:

Ervin Treter.

Aakre skautrühma vanem.

Skaudi VI seadus.

Armsad skautvennad! Ka neljas seadus ütleb meile sama, mis kuues seaduski: „Skaut on kõikide sõber...“ B..P. — luues aga VI-dat seadust, tahtis eriliselt alla kriipsutada skaudi sõprust loomade ja muu looduse vastu. Kui meie hetkeks peatume mõttes oma igapäevases eluarekeldusis, siis leiame loomade juures palju õpetlikku — isegi eeskujulikku, varedeldes sipelgate tegevust — või mesilasi. Oled omanud kunagi koera — kas ta ei olnud päälle hää kaitsja veel truu seltsiline jne. Mis oleks meie elu, kui ainult igalpool oleks liiv ja kivi. Kui ei oleks metsa, kus võiksime omad telgid püstitada — kui ei oleks lilli — mis meie ümbrust kaunistaksid. Milline tunne oleks — kui ei kuuleks lindude rõõmsaid lauluviise, mis nii sageli ka sind ja sinu sõpru on ergutanud. Meie saaksime palju sellest kirjutada — väga

palju saaksime näiteid tuua ühest kui teisest eluavaldusest — nende kasulikkusest jne. Kuid omas kirjutises piirdun vaid mõne üksikasja juures, eriti aga nende juures — mida unustada ei tohi ükski tõsine skaut. Iga teine looduse liige, olgu ta puu või lill, ussike või putukas, lind või loom — ta omab sama mis sina, see on elu — ainult selle vahega, et nad ei saa end väljendada nagu sina teed seda oma sõpradega, isa või emaga.

Ärgem mõistkem aga skaudi neljandat seadustust liiga kitsarinnaselt — vat nii, et kui seadus ütleb meile, et peame loomade ja looduse sõbrad olema, et siis ei tohi looma või lindu tappa toiduks või jälle, et ei tohi puud maha raida selleks, et meil seda tarvis on. Ei. Kuuenda seaduse mõiste ütleb meile, et peame sõbrad olema, s. o. meie ei

tapa lindu või looma oma lõbuks või otstarbета samuti ei raiu puid. — Mõistkem seda nii, et skaut ei käi tänaval kivi taskus, et parajal juhul paisata teda tuideparve keskele, et mõnd seal vigastada või isegi surmata. Skaut ei tunne lõbu sellest, kui ta kärbsel tiivad ära tõmbab vaid selleks, et näha kui kaua ta sarnases olekus elab. Kui kuulutada sõda — siis olgu juba sõda täielik — surmake neid otsekohe — mingisuguste „katseteta“. Kui teie teadusejanu on siiski suur — siis enne mõelge korraks sellele — milline tunne oleks teil endil — kui keegi teiega teeks samase „teadusliku“ katse.

Meie ei hakka mürgiseid usse loomulikult paitama — meie hävitame neid — kuid jällegi nii kiirelt kui saame, ilma oma „teaduse himu“ rahuldumata.

Ma arvan, vaevalt leidub poissi, kes ei tunneks huvi linnu pesade vastu, Usun, et meil leidub palju poisse, kes — neid nähes ei suudaks leppida vaid nägemisega — kindlasti ta sooviks terve selle „laadungi“ võtta ühes, mitte igakord sellepärast, et ta on suur kollektionäär, vaid pahathti sellepärast, et linnu pesi nähes valdab teda tung saada „kollektionääriks“ — kuigi temast kunagi seda ei saa. Aus kollektionäär kõige enne kaalub põhjalikult, kas temast üleüldse seda saab, kas on tal nii palju tähet ja püsivust. Leides endas seda, ta aga kõige pealt töötab endale, et ta on aus kollektionäär, — ta ei rõõvi tervet linnu pesa — vaid äärmisel juhul võtab sealt vaid ühe muna. Kuid tõsine skaut ei tee isegi seda — ta rahuldub pesa joonistamisega või pildistamisega, või jälle teeb täpse kirjelduse pesa asukohast, pesa omanikust, kui kaua linnu haudub, kas isa või ema linnu haudub, mitu muna pesas, mis värvi need jne. Sääraselt talitab skaut ja minu arvates see on kõige skautlikum talitusviis. Igatahes *mina ei laseks ühelgi skaudil sooritada kollektionääri erieksamit — kui ta peaks näitama oma kogutud (röövituid) linnupesid.*

Tubli skaut lisaks oma teaduslikkudele tähelepanekutele püüab igati hoolitseda, et teised ei teeks linnupesadele

liiga — tarbekorral moondades nende asukohti jne.

Edasi. Ei tea, mis tunne oleks, kui keegi sulle äkki rauad suhu paneks ja muudkui sind sealt tiriks. Ma mõtlen, mis tunne on hobuselgi sel juhul. Igatahes vist küll mitte päris mõnus. Olgu. Ma ei tea, kes selle „leiduse“ autor — võibolla tal' seda leidust tehes võis õigus olla — kuid ma tahaksin siiski sellele vaid juhtida tähelepanu — milline tunne on sinul siis kui sind kogu aeg taga sunnitakse — pealegi kui see sulle sünnitab kehalisi valusid.

Kas hobuselgi ei või sama olla. Ole-tame, istud vankril — annad hobusele piitsa, ta laseb päris lustilist sõitu, kuid ikka ja ikka annad sa talle piitsa, sealjuures sikutades teda ühest ja teisest ohjast, igakord mitte sellepärast, et ta veel kiirem jookseks, vaid lihtsalt sellepärast et säärane „voorimees“ on harjunud ohjast sikutama ja piitsa andma. Skaut seda ei tee!

Kas olete kord vaadelnud — kuidas rahvas tuleb „sommerdamast“ — süled täis puude oksid. Ei aita mitte ükski, et mammadel. Ei, vaid isadel on veel suurem laadung — õel ja vennal ka omajagu. Säärased „familjed“ ei ole meil haruldased. See on igapäevane pilt. Inimene loodust nähes läheb metsikuks — ta tahaks seda kõike viia oma elukorterisse — kuid mis sageli enne on närtsinud ja muutunud elutuks — kui nad oma ülesande saavad täita. Tänu Jumalale, et meil kõik inimesed veel ei ole säärased metsikud — vaevalt linnainimesel oleks veel siis kohta — kuhu minna vabal ajal — aga siiski kurb on see pilt praegugi juba. Samal päeval kui ma neid ridu kirjutasin, võisin näha, kuidas naiskeskkooli klass tuli „grüünest“. Kurb oli see pilt, seda enam et nende noorte ringis oli ka õpetaja. Umbes paarilkümnel õpilasel sületais toominga ja kase oksid. Ütlen veel kord, kurb oli see pilt! Skaut ja gaid seda ei tee.

Vähemalt täidame meie oma VI-dat seadust ja tarbekorral tutvustame seda neile, kes seda mitte veel ei tunne, sest skaut on loomade ja muu looduse sõber.

Kollane rebane.

Veel on saada Tallinna merisk. III rühma poolt väljaantud

I järgu eksami raamatuid.

Hind koos saatekuludega à 50 sn. saata postmarkides aadressil:

Nõmme-Väike jaam 17—3 skm. H. Tari.

Skauti VIII-as seadus.

Kunagi oli kaheksas seadus: „Skaut naerab ja vilistab lõbusalt igasugustes olukordades“. Suur juht muutis seda, kuna tema kõrvu kostsid kaebused, et mõned üleannetud skaudid seda valesti tõlgitsevad. Näit. naersid ka matustel, vaimulikke laule lauldes jne.

On ju mitmesuguseid olukordi — mis panevad skauti naerma. Tean juhut, kus skaudid tundsid häädmeelt, kui juht oli liikmemaksu sissekasseerimise märkniku unustanud koju. Kaheksas seadus ütleb, et üks hää skaudi omadustest on rõõmus olemine. Skaut ajab eemale nii oma, kui ka teiste murepilverd.

Ühel õhtul kaks skauti sammuvad koondusele. Mõned tänavapoisid leidsid selles hää juhuse mõnitavate märkuste tegemiseks skautide põlvpükste üle — tundes ise selle üle häädmeelt.

Säärased märkused arusaadavalt tekitasid skautides pahameele, kuid neile meeletust, et nende kohus on ka teistele oma hääd tuju edasi anda ja seda on võimalik teha ka põlvpükstes olles.

Londonis ja mujal paljud kutsuvad skaute „musta põlvedega poisteks“ — kuid siiski, sellele vaatamata skaut võib alati naerda — ja hääs tujus olla — sest meil ei ole must siht ega mustad teod. Paljaid põlvi on alati kergem puhtaks pesta, kui nad ei ole peidetud pikkis pükstes.

Naera peegli ees — näed sealt vastu paistvat rõõmust poissi. Naera toas, mis täis poissa — näed seal palju poisse omale vastu naervat. Naeru tulemus on naer, nii palju kui annad — sama palju võtad tagasi. Kaotada pole siin midagi, sa hoiad alal oma, kuigi annad seda igale poole.

Hää ja lõbus meeletu on parim and, mida võid anda kodus ja väljas võõraste inimestele, kelledega kohtud teenistuses, koolis või mänguväljal.

Skaut naerab ikka ja alati lõbusalt kui tal on raske, ja vilistab lõbusalt, kui tal on valus. Aga ma ei taha sellega õelda, et tuleb teha neid mõlemaid korraga — kuid ma usun, et pole vist skauti, kes seda saaks korraga teha (aga võid ju proovida!). Tehke vahet, kus ja millal võib teha üht kui teist. Kodus, kus vast väiksed lapsed, haiged

või vanemad inimesed — ei sobi vilistamine — aga matkal — kui mitugi korda hää ja rõõmus vile on meid ergutanud.

Mul meelestub juhul möödunud suurlaagrist — kus tee peal juhtus õnnetus. Paar skauti, kes raskemalt kannatada said, ei kaotanud oma skaudi hääd meeletu — vaid rõõmsa naeratusega tröötsid juuresolijaid — teades, et õnnetus, mis neid tabas, ei põhjusta teisi kurvasõda. Üks skaut, kes pidi tagasi koju minema, lahkus rõõmsa skaudi naeratusega — silmad siiski täis pisaraid — vaid seepärast, et pidi laagrist ilma jääma. Ta kannatas oma valud — nii kui teeb seda skaut.

Meelestub teine juhul matkal, kus väsimus kõigis oli suur, kõht tühi — siiski ei kaotatud hääd meeletu — sest tuli jõuda sihile — ja sinna jõuti vile ja hää meeletuga.

Kui lähed mäest ülesse — väsinud ja mõtled sellele, kas ei tundu see väsimus palju raskemana. Aga kui lähed sama teed lõbusalt vilistades, kas ei ole teine tulemus?! Kui sammume süngete ja murelike nägudega, kas ei ole siis teekond pikk ja vaevarikas? Neil puhkudel jätame kõrvale elu ilusamaid hetki — elu suurt väärtust ja kaunidust. Kui tihti noored ei murdu selle all. Kuid mu poisid! Kas neil puhkudel olemehed — kodumaa tuleviku kandjad? Ei ole! Oleme pundar kaitse. Hetkelised raskused on võideta — neid võidetakse kui ollakse harjunud võitma. Kas meie skaudi elus ei olegi olnud raskusi, väikseid ja suuri? Oleme need võitnud ja kui veel mitte — siis võidame. Võidame need ausalt, ja kuigi raskustega võideldes, siiski seda saavutada on mitmekordselt kergem — teades, et skaut on alati rõõmus, ega heida ialgi meelt. Rõõmsalt ja vilistades sammume tulevikku — kõige parem tee on selleks suur skautide mänguväli.

Teie sõber

Kollane rebane.

Kaks skauti telgis Kellast rääkimata. (järg).

Imelik oli see Antverpeni jõudmine; polnud mingit imestust ega suurt aukartust suurlinna liikumise ees. Pikk tee sadamast, õieti dokist, sest oli ju kogu Antwerpen üks suur sadam.

Mida lähemale jõudsimme kesklinnale, seda elavamaks muutus liikumine ning suurenesid ehitused. Olime juba harjunud majadega millised 10—12 kordsed ja nii ei „märganudki“ meie hiigel-ehitist mis kerkib otse Antverpeni südamest. Jõudes päris maja küljealla hüüdis äkki Peeter südantlõhestavalt, „Botsu, vaata alles kus maja!“

Ja Botsu upitas mis suutis, et pilguga tabada näiliselt pilvedesse kaduvat maja tippu. Kuna Kella oli vahepeal juba suutnud konstanteerida, et tegemist on peaaegu 30-ne kordse „karbiga.“

Puudus aga aeg sellist maja õhtuni imestada, ning pealegi puudus meil kui tõsistel skautidel otsekohene huvi selliste tehnika uud-suste vastu — igatsesime looduse avaruse järele, mägedel ning metsades, seal imestame meie ja mitte tunde vaid päevi — nädalaid.

Matka-kava koostades olime kavatsenud Antverpenis paar päeva peatuda, nii asusime nüüd kohalikku kodumaa esindust otsima, sest ega oma pääd siin poleks ikka hakkama saanud.

Peale paaritunnilist linnas kolamist märkasime äkki ühel ukstel tuttava vapiga silti, olime kohe jaol. Kuid meie rõõm oli üürrike, sest uurides ukstel ilutsevat silti, seisime äkki tõsiasja ees, et konsulat on suletud ning avatakse alles teisel hommikul kell 8.

Vot sulle rõõmu, nii jäi ära edaspidi linna jäämise võimalus, sest öökorterit leidmine valmistaks meile, kui algajaile, suurlinnaelus tõsiseid raskusi. Tuli natukene aega pead murda, sest ega öö läbi linnas kolada küll ei tahtnud. Seal tuli mulle äkki päästev idee, ning pöördudes poiste poole, hüüdsin: „Poisid! Otsime raudtee jaama ülesse. Küll seal omale nurga leiame, kus ööbida võime.“

Ja nii asusime uuesti mööda asfalteeritud suurlinna tänavaid eksima. Polnud kerge see jaama leidmine, linnas kus ligi miljon elanikke. Oma tubli paar tundi kulus linnas eksimisega, ning kui saabusime lõpuks tänavale, mille sirgjoonelisus näis lõppevat mingi hiigelvärava ees, oli kell kaugelt üle kaheksa ning päevavalgusest polnud midagi järel. Kõikjal särasid vaid elektri tuled, ning efektised ja omapärased reklaamvalgustused tegid silme ees kõik kirjuks.

Peagi seisime ilmatasuure, kuplile sarnleva, katusega hoone ees, millest iga Tallinna hundipoeg oleks ära tunnud jaamahoone. Astudes ootesaali, jäi esiteks mulje, nagu oleks kiriku tulnud. Peeter ütles olla tundmus, nagu oleks Tallinna veneturule katus peale pandud. Saabudes jaama, meelestus minule äkki, et jäädes ööseks jaamahoonesse, peame hommiku algusel matkale mõtlema hakkama, sest poleks mõtet olnud juba matka algul nii palju aega viitma hakata.

Kuid, et olime terve nädala laevas maganud ning praegu sugugi enam päevasest higistamisest väsinud polnud, võiksime juba kohe täna teele asuda. Nüüd kerkis küsimus, kuhu poole minna. Olin vahepeal Belgia ja Saksa kaardid ostnud, millised ka kohe kasutamist leidsi.

Olime otsustanud Antwerpenist otse Kölni matkata ja nii võtsin selle aluseks ning nüüd püüdsin kaardil leida kõige otsemat teed. Tehes umbkaudse arvutamise sain tulemuse, mille järele Kölni on umbes 300 klm. Tubli!

Arvestades kliimamuutust ja siimaalset tegevusetat olekut, uskusin, et vajame selle maa läbimatkamiseks tublisti 10 päeva.

Aga nüüd, kuidas linnast välja saada. Olime ju Antverpenis, aga mitte Tallinnas, kust, kui tahad Tartu minna, sammu vaid mööda Tartu maanteed. Lõpuks jäime peatuma võttele, et kõige parem oleks oma kavatsetud matkasihis paari jaama võrra rongiga sõita — üks kümne, viieteist kilomeetriline rongisõit ja olemegi väljas suurlinna „segadusest“.

Peaaegu olime avastanud koha, kust müüdi pileteid, ning ühtlasi teada saanud, et rong väljub 10 min. pärast. Õige rongi leidmine polnud enam nii lihtne, kui õige piletikassa leidmine, kuid siin ilmselt Peetri arenev talent jaamaasjandusest, ning nii olime varsti ülesse perroonile roninud, nimelt sõitis meie rong kusagil üleval, mööda majade katuseid ning Kella arvates olla Antverpeni korstnapühkijail kerge teenistus: sõida puha rongiga korstna juurest korstna juurde.

Kell oli üheksa läbi, kui istusime vagunis, ning aknaist jälgisime möödalibisevaid tänavaid.

Sõitsime välja Antwerpenist, olles peatunud siin linnas täpselt viis ja pool tundi.

Istudes kehvalt valgustatud vagunis, milline muuseas meie sümpaatiat küll ei võitnud, sest Tallinna-Nõmme vahel olime juba harjunud mugavamais sõitma, kippus vägisi uni peale. Sõitjaid oli vähe. Peale meie paar kolm kõigest. Meie jaam oli kolmas peatus ning Antwerpenist 9 klm. ehk kaheteist minuti sõit.

Jäime tukkuma. Süüdi oli vist paksuvõitu õhk ning silmi vaevav punakas valgustus.

Ja nii tukkusime tervelt pool tundi, kuni tugev rataste krigin meid äratas. Oli jälle mingi jaam, kuid kui olime juba tükk aega edasisõitu oodanud, astus vagunisse keegi mundris mees ja seletas midagi omas segases flaami keeles.

Pöördusin siis tema poole seletades, et oleme vist õiges kohas, ning küsisin, kas jaam, kus viibime on ikka Lier.

Ametnik puhkes naerma ning pead raputades tegi vigases saksa keeles selgeks, et oleme paraku Herenthalis, mis 40 klm. Lierist eemal. Tegime kõik kolm hirmus kõhkunud näod ja mina, kui vanim, kukkusin meie magamist needma, kuna südames muhelesin, sest 40 klm. on tubli päevatee ja pealegi oli Herenthal linn, kuhu lootisime alles järgmise päeva õhtul jõuda. Väljudes vagunist, ning otsides jaamast väljapääsu, kargas meile äkki keegi teine ametnik „peale“. Loomulikult ei taibanud meie, mida tahtis öelda oma keeruliste sõnadega, kuid nähes, et ta meid jaamast välja ei lase, oli selge, et mehel olid „kurjad“ kavatsused.

Võtsin uhke poosi ning tõmmasin taskust suure skaudi tunnistuse,

Eesti sadamate vahelised kaugused miilides.

	Narva-Jõesuu	Võsu	Kunda	Loksa	Tsitre	Kihelkonna	Pärnu	Mõntu	Roomassaare	Virtsu	Kuivaste	Sõru	Triigi	Orjaku	Taaliku	Lehtma	Kärdla	Heltermaa	Rohuküla	Haapsalu	Paldiski	Beckeri tehas	Vene-Balti tehas	Tallinna Uussadam
Tallinna-Vanasadam	115,5	55	72	45	40,5	143,5	a 167,5 b 176,5 c 298	a 157,5 b 166,5	a 142,5 b 151,5	a 95,5 b 104,5	a 94 b 103	a 108 b 117	a 102,5 b 111,5	a 106,5 b 115,5	a 98 b 107	75	77,5	a 80,5 b 86	a 70 b 86,5	a 68 b 89,5	34	11	10	2
Tallinna Uussadam	115,5	55	72	45	40,5	143	a 167,5 b 176,5 c 298	a 157,5 b 166,5	a 142,5 b 151,5	a 95,5 b 104,5	a 94 b 103	a 108 b 117	a 102,5 b 111,5	a 106,5 b 115,5	a 98 b 107	75	77,5	a 80,5 b 86	a 70 b 86,5	a 68 b 89,5	34	11	10	
Vene-Balti tehas	115,5	55	72	45	40,5	139	a 161 b 170 c 291,5	a 151 b 160	a 136 b 145	a 89 b 98	a 87,5 b 96,5	a 101,5 b 110,4	a 96 b 105	a 100 b 109	a 91,5 b 100,5	68,5	71	a 74 b 79,5	a 63,5 b 80	a 61,5 b 83	27,5	1		
Beckeri tehas	116,5	56	73	46	41,5	140	a 162 b 171 b 292,5	a 152 b 161	a 137 b 146	a 90 b 99	a 88,5 b 97,5	a 102,5 b 111,5	a 97 b 106	a 101 b 110	a 92,5 b 101,5	69,5	72	a 75 b 80,5	a 64,5 b 81	a 62,5 b 84	28,5			
Paldiski	138	75	94,5	67,5	63	112	a 141,5 b 150,5 c 272	a 131,5 b 140,5	a 116,5 b 125,5	a 69,5 b 78,5	a 68 b 77	a 82 b 91	a 76,5 b 85,5	a 80,5 b 89,5	a 72 b 81	49	51,5	a 54 b 60	a 44 b 60	a 42 b 63,5				
Haapsalu	a 170 b 191,5	a 111,5 b 133	a 126,5 b 148	a 99,5 b 121	a 95,5 b 117	102	104	94	79	32	30,5	44,5	39	43	34,5	35,5	38,5	16,5	6					
Rohuküla	a 172 b 188,5	a 111 b 128	a 128,5 b 145	a 101,5 b 118	a 97 b 113,5	97,5	99	89	74	27	25,5	39,5	34	38	29	30,5	33,5	12						
Heltermaa	a 182 b 187	a 127 b 122	a 138,5 b 143,5	a 111,5 b 116,5	a 107 b 112	97,5	98,5	88,5	73,5	26,5	25	39	33,5	37,5	28,5	27	31							
Kärdla	178,5	119	135	108	103,5	68	b 122	b 112	b 97	50	48,5	62,5	57	61	52,5	3								
Lehtma	176	115	132	105	100,5	65	b 119	b 109	b 94	47	45,5	59,5	54	58	49,5									
Taaliku	a 200 b 208	a 137 b 145	a 156,5 b 164,5	a 129,5 b 137,5	a 125 b 133	d 56	96,5	86,5	71,5	24,5	23	17	10	15,5										
Orjaku	a 208,5 b 216,5	a 144 b 152	a 165 b 173	a 138 b 146	a 133,5 b 141,5	d 54	105	95	80	33	31,5	15	12											
Triigi	a 204,5 b 212,5	a 144 b 152	a 161 b 169	a 134 b 142	a 129,5 b 137,5	d 48,5	101	91	76	29	27,5	8,5												
Sõru	a 210 b 218	a 149 b 157	a 166,5 b 174,5	a 139,5 b 147,5	a 135 b 143	d 40	106,5	96,5	81,5	34,5	33													
Kuivaste	a 196 b 204	a 138 b 146	a 152,5 b 160,5	a 125,5 b 133,5	a 121 b 123	d 75 b 115	75	65	50	3,5														
Virtsu	a 197,5 b 298,5	a 138 b 146	a 154 b 162	a 127 b 135	a 122,5 b 130,5	d 75 b 115	75	65	50															
Roomassaare	a 244,5 b 252,5	a 181 b 189	a 201 b 209	a 174 b 182	a 169,5 b 177,5	c 90	82	24,5																
Mõntu	a 259,5 b 267,5	a 198 b 206	a 216 b 224	a 189 b 197	a 184,5 b 192,5	c 73	89																	
Pärnu	a 269,5 b 277,5 c 399	a 186 b 194 c 312	a 226 b 234 c 355,5	a 199 b 207 c 328,5	a 194,5 b 202,5 c 324	b 163 c 157 d 125																		
Kihelkonna	238	187	193	168	160																			
Tsitre	91	30	48,5	21																				
Loksa	85,5	24	42																					
Kunda	50	28																						
Võsu	73																							

Seletus.

- a = Sõit läbi Voosikurgu,
 b = Sõit läbi Harikurgu,
 c = Sõit ümber Hiiu- ja Saaremaa läbi Sõrvmere,
 d = Sõit läbi Soelaväina.

Märkus: Miil — 1 laiuse minut — 1852 meetrit.

Iga gaid ja skaut tellige veel täna
 gdr. E. Kaariku ja skm. E. Pavelson'i.
 Peavanema eessõnaga, tasku formaadis
Gaidide ja skautide laulik.

Sisaldab: 200 laulu, kanone ja hüüdeid

Hind ainult 25 senti.

Tellida: gdr. E. Kaarikult Tallinn, Tehnika t. 7—3 ja
 skm. R. Tulvenilt Lembitu tän. 11—1

mille Rautsmann meile, enne Tallinnast lahkumist, kaasa annud ja pistsin kõige kirjuma poole ametnikule nina alla. Ametnik kokkus päris ära, arvas vist, et Jumal teab milline dokument see on ja mis õigused selle omanikul on, pealegi oli öösi ja mees oli kindlasti unine.

Nii lahkusime jaamast, ning siirdusime tänavaile, kui tõsised reisirjad kunagi.

Kuid naerma pidime igal juhul, kuigi asi tõsine oli olnud.

Oli ööse. Õhk oli jaheda võitu, kuid kuiv. Herenthal oli õige väikene linn ning öösel näis ta veel väiksemana. Jõudes ühe põleva laterna alla, tõmmasin kaardi paunast ja asusime oma asukohta kindlaks tegema ning edaspidist teed otsima.

Teisel pool tänavat asus mingi baar, milliseid, nagu hiljem veendusime Belgia linnades sama palju on kui maju. Olime suures kaardiuurimise hoos, kui kõrtsist väljus suur kamp lärmitsevaid belglasi. Nähes meid, siirdusid nad kohe meie poole, asudes pärima, kuhu meil on kavatsus minna. Et flaami keelele, kui teda aeglaselt rääkida, sarnadust on saksa keelega, oli mõtete vahetamine meil peaaegu võimalik. Asusid siis mehed meile kohe seletama, kuhu poole minna ja imelikul kombel soovitas igaüks iseseuuna. Lõpuks soovitas keegi pikk, vanem mees — vist mõni meister, või eestöeline mõnes tehases, — asuda mööda kaanali äärt teele. Olla kõige otsem ning pole karta eksimist ja ega see nõu halb polnud. Saades veel mõned näpunäited kaanali suhtes, milline linna lähedusest mööda lookleb. Peale tunniajalist käimist jõudsimme linnast välja raudteele ning seda mööda paar minutit sammudes, märkasime tee ääres kenakest heinakuhja. Et siit sillani, mille alt kaanal läbi jookseb, enam palju maad ei võinud olla, otsustasime lähidast heinakuhja öökorteriks kasutada ja peagi olime telgi ja tekkide abil omale mugava aseme teinud, ning paremate lootustega uinusime esimeseks ööks Belgia pinnal.

Lumpy omal käel.

(Järg.)

Mehed olid läinud.

Lumpy libises treppidest alla, et lahkuda majast kõõgi kaudu ja kindlaks teha kas tal pole mingit võimalust pääseda sõiduki juure. Korraga kerkis kaks kuju tema ees. „See olen mina,“ sosistas Lumpy, ronides aknast välja. Keegi salga liikmeid polnud varem näinud Lumpyt sellisena. Teelt kumasid autolampide tuled. Joostes üle põllu mõtles ta et jõuab rikkuda masina enne, kui rongikäik jõuab selleni. Jõudnud vaevalt hekini nägi ta, et auto tagant ilmus mees, kes oli jäänud valvama. Ettevaatlikult käte ja põlvede abil roomates jõudis Lumpy autoni. Rongikäik ligines pikka mööda ja nüüd oli Lumpy kindel et kandamiseks oli Melloni tiigi jääle kukkunud lendur. Kaks meest kargasid autosse ja rebisid lenduri tagumisele sohvale. Kolmas,

kes oli revolvriga istus klapptoolile. Mees, kes valvas auto juures, istus juhi kohale. Paar starteri lööki, — mootor töötas ja pikk autokere libises edasi jättes maha helesinise suitsupilve. See oli kindlasti instinkt mis nüüd sundis Lumpyt tegutsema. Ta tormas järgi masinale, haaras rihmast, mis hoidis masinavet tagavarakummi, ühe jalaga toetudes porilauale ja paari võttega, mis olid tehtud tasa ning osavasti, oli ta bagaasi kastil, kus ennast hoida tõugete, pidurdamise ja kiiruse lisamise ajal oli äärmiselt raske ja energiat nõudev.

Lumpil polnud aimugi, kuid tegutseda edasi. Nagu suur kass tormas uusim tüüp Rolls-Royce läbi maastiku. Nüüd pidi Lumpy peaaegu kukkuma, sest auto pööras konarlisele teele, et sõita mööda täiskilutud omnibusist. Selle heledad tuled pimestasid hetkeks Lumpy

silmi, nii et tal oli valus. Ta arvas, et keegi ehk nägi teda ja hakkab jälgima, kuid meelestus et 30 inimesega täidetud bus ei suuda teha midagi 98 hobusejõulise masina vastu. Varsti olid nad kaugel pimeduses...

Pasuna rõõgatus ja järsk pidurdamine äratas Lumpy mõtteist. Ees pidi olema jälle mõni auto. Uudishimulikult piilus Lumpy ette poole ja nägi suurt autobussi. Varsti tegi ta kindlaks, et busi taha oli kirjutatud sõna „Amerstead“. Täheandab see pidi olema viimane autobus Lorrimest Amersteadi. Järsku tuli Lumpile elu sisse. Ta muutus heast meelest rahutuks, sest skautmaster Lavrence, nende rühma päalik, oli Fredi sõnade järgi läinud Lorrimest ja kindlasti sõitis tagasi selle bussiga, mis oli praegu nende ees. Master Lavrence oli ka väheseid, kes mõistis Lumpyt. Lumpy oli kindel, et kui ta suudab peatada auto ja anda märku, hra Lavrence aitab teda silmapilk.

Tee oli sel kohal õige vilets ja sel-lepärast ei keeranud busi juht kohe kõrvale et anda teed luksusautole. Parajasti kui Rolls lisas kiirust, et bussist mööduda haaras Lumpy taskust oma kallima vara — liigetega taskunoa — ja viskas selle kõigest jõust läbi auto külgaknast. Äärmise kiirusega haaras ta veel skaudimütsi ja lõi selle abil sisse tolla tagumise akna. Vihahuilgeid klaasiklirinat kuuldus seespoolt. Gangsterid arvasid, et neid loobitakse omnibusist. Samal momendil libises Rolls jääloombil, jõudnud vaevalt paar meetrit autobussist ette. Kokkupõrge oli kindel. Autobussi juht pidurdas nii järsku, et Lumpy nägi, kuidas inimesed kukkusid bussis kuid auto sai siiski tugeva tõuke et ainult kiire pidurdamise tõttu pääses jooksmisest kraavi. Reisijale, kes konduktoriga eesotsas tormasid välja bussist avanes järgmine pilt: tusedakujuline poiss hüppas kallale mehele, kes väljunud autost ja tõstis revolverit laskmiseks. Poisil õnnestus osava jalalöögiga tõugata relva mehe käest. Järg-

nes paus. Revolver oli liig kaugel, et seda kätte saada kummardukes. „Põgeneme poisid“ hüüdis keegi ja mehed kadusid sedamaid pimedusse. Lumpy asus esmalt avitama lendurit, kes lamas tolla põrandal. Kui Master Lavrence tundis ära Lumpy, selle tagasihoidliku poisi, imestas sõitjaskond ettevõtlikku noormeest kellel oli õnnestunud tabada inimröövlid. Pealegi oli ta alles lihtne skaut.

Minestanud lendur toimetati Amersteadi arsti juure. Ärgates oli ta küllalt tugev et anda vajalikke teateid politseile.

Ta oli ärimees ning viibinud parajasti ärireisil. Tema võistlejad tahtsid, et ta ei pääseks Inglismaale enne käesoleva kuu lõppu. Tal oli tekkinud raskusi igakord, kui ta tahtis sõita tagasi, ja nii oli ta viibinud. Viimase abinõuna üüris ta omale lennuki ja startis otse Londoni. Amersteadi juures võõras biiplaan oli sundinud ta laskuma. Ta oli hüpanud alla langevarjuga et põgeneda, kuid vastastel õnnestus püüda ta kinni ja võtta kaasa oma lennukisse. Lennukis oli ta püüdnud igat viisi ennast vabastada, nii et vangistajail tekkis raskusi lennuki juhtimisel. Hädamaandumine kujunes paratamatuks. Lennukijuht oli lõõnud ta uimaseks ning hüpanud siis ühes kaaslasega alla langevarjuga. Toibunud ärimees mandus kuidagi lennukiga ja arvas, et ta on vaba, kuid varsti tulid mõlemad bandiidid, ja sundisid ta minema lähedalolevasse tühja farmi. Järgnev oli juba teada Lumpy jutustise kaudu. Nagu hiljem selgus, oli olnud tegemist inimröövlitega.

Skautide peres kerkis nüüd Lumpy esile kes siiani oli leidnud kõige vähem tähelepanu. Teda jälgis kogu aeg master Lavrence pilk kuigi ta ise ei märganud seda. Temal oli formeerimisel uus salk kuhu vajas salgajuhti. Oli tarvis kedagi, kes oskaks mõelda ja tegutseda. Masteri mõtted viibisid kogu aja „Lumpyl“ s. o. Lionel Margetson'il.

Keset pimedaid metsade radu.

Tüdinenud nägudega sammus salk. Lihavõtted olid sel aastal pööraselt soojad ning porised, kes polnud harjunud matkama, päalegi veel seljakotiga seljas, olid ammusest kõmpimisest tüdinenud.

Kuid Hans, salga juht, oli just täna-

seks suurema matka ettenäinud. Tund tunni järele sammusid poisid, kuna palvus aina suurenes. Sääli ei jõudnud Albi enam väljakannatada, mitte just otse väsimuse, vaid enam jonnist pärast, pööras juhi poole: „Kuule Hans, kas ei oleks paras aeg puhata.“

Seda oli Hans juba oodanud ja nii oli tal nüüd hää vastata. „Ei poisid, tahan näha, mida te üldse suudate ja Günter, kes meist on kõige noorem, ütleb, millal meie puhkame.“ Nende sõnadega pööras Hans Günteri poole: „No Günter, kuidas on, kas oled väsinud.“

„Oh pole viga, Hans, jõuan veel päris hästi edasi,“ oli selge vastus, kuigi ta selle eest kaaslasilt surmavaid pilke sai.

Jällegi jäeti kilomeetreid selja taha. Sammuti vingus nägudega, haruldane loodus, mis neid tavaliselt ikka huvitas ei pakkunud neile seekord mingit lõbu.

„Ülo, vaata ometi üles, ära põrnitse varbaid,“ pööras Hans oma kõrval käiva poisi poole. „Kui sa terve matka kestel ainult saapa ninasid vahid, oled varsti väsinud ja kael välja veninud. Tõsta pea üles — siis on kergem käia.“

Aga Ülo ei reageerinud sellele, pomises vaid midagi „sarnase lolluse“ taolist ja see oli kõik.

Kaheteistkümnelt ajalt jõuti väiksesse pooljaama. Siin tegi Hans peatuse, oli ju oma 30 klm. käidud.

„Poisid, kes teist tõesti on väsinud, võib sõita edasi rongiga, mina aga tahan ka need 12 klm. jalgsi matkata. Kes tahab minuga kaasa tulla?“

Poisid vaatasid üksteisele otsa, alles poole tunni eest olid nad siunanud seda mõttetut matkamist, kuid nüüd taipasid, et võimata oli lasta Hanssu üksi minna. Kuid ka rongiga polnud halb sõita, päalegi peale 30 klm. matkamist.

„Mina tulen kaasa,“ otsustas väike Günter esimesena.

„Mina ka, mina ka“ tuli nüüd igalt poolt. Ainult üks vaikus. „Ja sina Ülo?“ küsis Hans. Jonn tõusis poisist, oli midagi mis sundis vastuhakkamisele, silmad kiindunud maasse vastas ta viimaks: „Mina sõidan,“ ning oma sõnadest julgustatuna, vaatas ta juhile jonnakalt otsa.

„Hää küll,“ arvas Hans rahulikult, „võta ka meie Pauper kaasa, vaene koer on veel haige tollest nälgimisest, millest meie ta eila päästisime. Meie oleme enne kohal kui sina, sest rong läheb alles kahe tunni pärast. Me tuleme sulle jaama vastu.“

Ja jälle läks matk lahti. Juba erksamalt tõttasid poisid juhile järgi, kuna Ülo ooteroumis istudes oli lähedal piisaratele, kurvvalt silitas ta vasaku käe-

ga koera, kuna parem vägisi kippus pühkima nina.

Ta tahtis Hanssu vihastada, tahtis kuulda, kuidas see teda söimama hakkab, kuid oli rängasti pettunud. Hans aga võitis kõike rahulikult ja ei näidanud kuidagi vihastuvat, kuid sellevastu olid teised poisid kindlasti otsuselt jõudnud, et Ülo on täieline kalts. Ja just see vihastas teda kõige enam, et ikka Hans see oli, kellele õigus jäi. Ülo oli juba kindel selles, et ta Hanssu vihkab.

* * *

Õhtul päikese loojenedes, olid poisid oma telgi jõe äärde üles löönud, ning korjasid õöseks puid.

Ringi ümber tule istusid kõik seitse poissi ning Hans juhtis nende õhtulaule. Lõpuks jagas poisid paari kaupa ja määras kellaja, millal nad pidid vahile asuma.

Aga, et nad olid seitsmekesi siis tuli, et Ülo jäi ilma paarimeheta ning seda viga tahtis Hans mõne sõnaga parandada. Õeldes muiates: „Noh ega see viga tee, sa nii kui nii tänasest matkamisest väsinud ja nüüd võid enmast korralikult välja puhata.“

Nagu välk kargas Ülo püsti, üleni näost punane, ning kõigi pilkude temale pöördudes oli tal tunne, et peaks oma seljakoti võtma ja koju sõitma. Jah, seda oleks ta meeleldi teinud, kuid seal taipas ta selle mõttetust — nii kui nii oleks ta varem või hiljem tulnud tagasi. Sellepärast pööras end ümber ja kadus telki. Uni ei tulnud, ta kordas mõttes oma tänased ja senised vastulolud juhiga ja jõudis lõpuks otsusele, et süüdi oli ikka ainult tema ise. See oli Ülole puhastustuleks, kergema südamega uinus ta vastu hommikut.

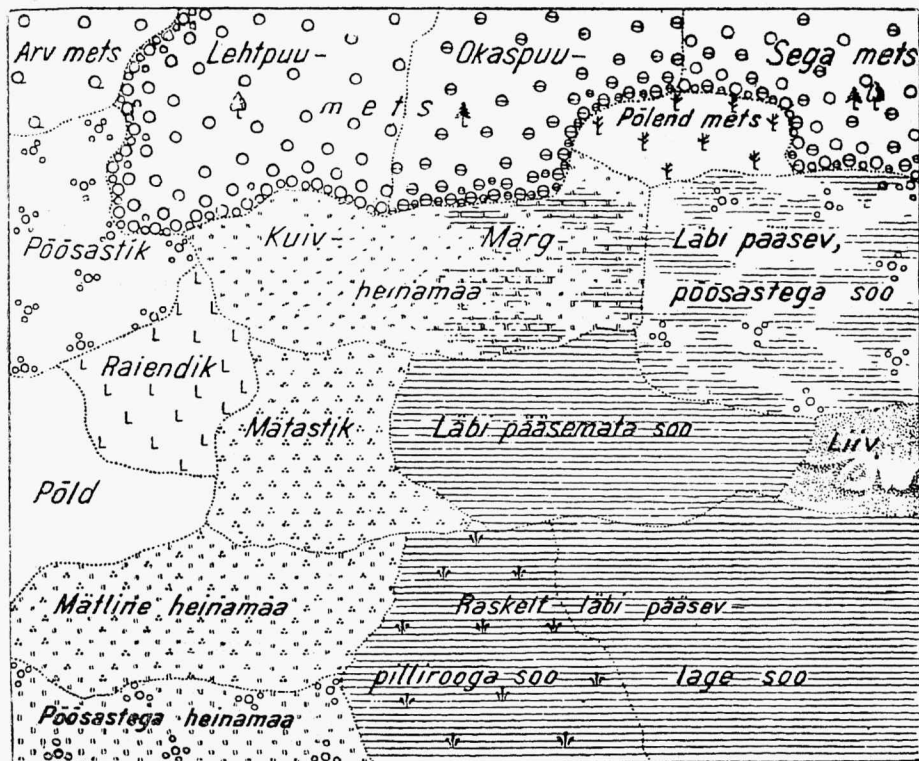
Kui siis õhtul poisid peale kahe olid telki pugenud, ning ainult kaks vahti istusid lõkke ääres vaadates leeki ja arutades edamisi, et nende sõprus on just kui too tulekeel, mis alul õrnalt siis suurenedes täies suuruses lõõgab. Siin kaugel kodust, metsas lõkke ääres tundsid nad alles, kui palju hädad oli Hans, nende salga juht, neile teinud, juba ainult sellega, et neile häid elamusi pakkus. Siin tule ääres tundsid Karl ja ja Albi, et neist seitsmest poisist, kes alles mõne aja eest niisama ümber kolasisivad, on saanud salk, salk seitsme peaga, kuid ühe hinge ja südamega. See kindel teadmine muutus usuks ja poisid olid õnnelikumad kui kunagi enne.

Ainetel „Kollane Panther.“

Skaudi I järgust punkt 8.

Ainetel skm. H. Tari.

Kaardi orienteerimine.

Olles eksinud on raske leida õiget suunda laagrisse. Kuigi on näha mõnd mäe, järve või muud. Omades ümbuskonna kaarti, ei saa määrata õiget sihti kaarti abil kui kaart ei ole orienteeritud, s. o. kui jooned kaarti ei ole paralleelsed vastavatele joontele looduses. Selleks tuleb kaart nii asetada, et selle meridiaanid jookseksid põhja. Kaarti on võimalik orienteerida:

a) Taskukompassi abil. Selleks tuleb pöörata kaarti kuni kompassi siht ja kaartil märgitud magneetiline põhja siht langevad ühte. Pea meeles, et igalpool maakeral ei lange magneetiline *N* ja geogr. *N* siht kokku nagu meil Eestis, vaid see viga võib maakohast olenevalt õige suureks kujuneda.

b) kella ja päikese abil. Hoia kella plaat üleval, võta körs või pulk ja hoia see püsti plaadi äärel tunninäitaja ja „12“ vahakohal, pööra kella kuni pulga vari langeb üle osutite kinnituskoha; siis 12 on suunitud lõuna, 3 — õhtusse, 6 — põhja ja 9 — hommikusse. Päevas on 24 tundi, kellal aga ainult 12 jaotust — siit selgub, et igale taeva tunnil vastab 1/2 kella tundi. Päikese abil saab määrata tõelist *N*, ning seepärast tuleb kaart orienteerida tõelise *N* järele.

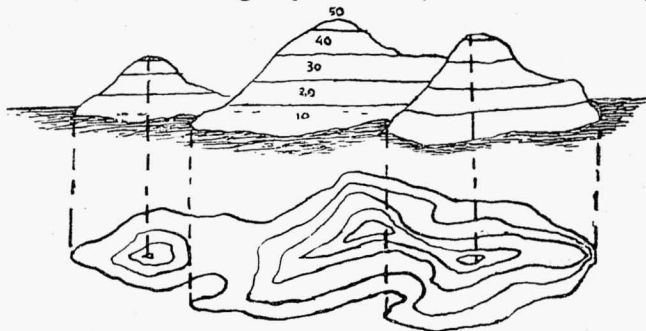
c) Põhja tähe abil. Põhja nael asub peaaegu maakera pöörlemise teljel, nii võib selle järele tõelist põhja suunda leida. Ta asub Suurevankri ja Kassiopeia tähekujude vahakohal. Kui üks neist tähekujudest peaks asuma liig horisondi lähedal siis on teine kõrgel taeva võlvil.

Tarvitatavad topograafilised leppemärgid.

	Kivist-		Kivist-
	Kvartaalid		Puust-
	Puust-		
	Viljapuu aed		kirikud
	Park		
	Kardla (küla)		
	12 (elumaja)		
	Kirik surnuaraga		
	Juurevilja aiad		
	Lüüvoja (talu)		
	Küün		
	Raud sild		
	Jaam		
	Raudtee		
	Truup		
	Kivi sild		
	Kivitee		
	Süvend		
	Tõste		
	Maantee		
	Puu sillad		
	head-		
	pahad-		
	} Kraavidega- külavahe feed Kraavidela-		
			
	Välitee		
	Jalgtee		
	Talitee		
	Telefon		
	Telegraaf		
	Kivi müür		
	} aed		
		Kivi -	
		Latt -	
		Püst -	
	Traat,		
	Kraav		
	Alla 4 m - üle 4 m lai		
	Jõgi		
	Siht		

			
Kivist-	Puust-		kirikud
			
Kivist-	Puust-		tuulikud
			
Jahu-	Sae-		vesivesked
			
Primitiivne-	Auru jõuga-		tehased
			
			kabelid
			
Trigonom.-	Geomeetriline-		
$\Delta 19,1$	$\circ 7,2$		punktid
			
			Metsa ülem
			
			Metsa vaht
			
			Kordon
			
			Körts
			
			Elektri jaam
			
			Raadio "
			
			Posthobuste "
			
			Postkantor
			
			Post-telegr.kantor
			
			Kõrgepinge liin
			
			Kivi
			
			K. Kaev
			
			A. Allik
			
			Klm post
			
			Teenäitaja
			
			Mälestussammas
			
			Tulitorn
			
			Turba augud
			
			Vee pealne- Vee allane- kivid
			
			Sinagoog
			
			Juudi surn.

Maapinna kõrgusjooned (horisontaalid).

Ühesuguseid kõrguseid märgitakse topogr. kaartidel horisontaalide abil. Need on mõttelised jooned, mis asuvad ühesugustel kaugustel üksteisest püstloodis. Horisontaalide kõrgusevahe on märgitud kaarti alumisele äärelle.

Horisontaalide vahekaugus kaartil näitab maapinna tõusu või langu teatavas maakohas. Mida lähemal kõrgusjooned üksteisele, seda järsum on tõus või lang. On aga horisontaalid suurte vahekaugustega — siis on maapind enamvähem tasane. Kuidas märgitakse horisontaalidega järsk kalju?

Kaardi lugemist tuleb õppida väljas.

Kiire ja ühtlasi huvitav on õppida kaartitundmist jalutuskäigul. Selleks tuleb jõuda kaarti abil ettekindlaksmääratud kohta.

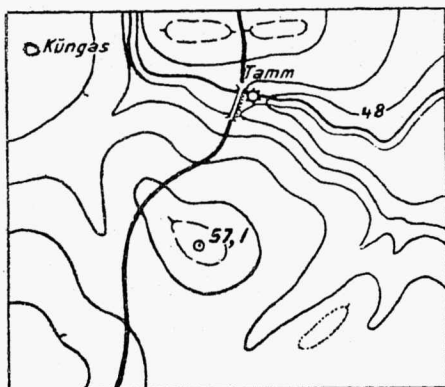
Kaardi tegemise ettevalmistamine.

Skitseeritud kaart, nagu seda nõuab 1. järgu eksam, on rohkem, kui käega vabalt visatud joonis. Et kaartil oleks mingit praktilist väärtust, tuleb seda teha sihi ja kaugusemõõtmisega.

Kaugusi mõõdame sammudega ja sihinurki taskukompassiga. Peale kompassi on kaardi joonistamiseks veel vaja: pliiaats, kummi, poogen paberit ja sihtide paberile kandmiseks väikest malli.

Et hoiduda suurtest takistustest, tuleb põhialus looduses osavalt valida. Selleks tuleb ülesvõetava maastiku ümber teha ringkäik. Ringkäigul valida suunad, mida mõõda hiljem takistamatult saaks toimetada tarvilisi mõõtmisi. Ringkäigul määratakse kindlaks missuguseid kaugusi tuleb mõõta sammudega ja missuguseid sihte võtta kompassiga.

Reljeef

Pinnasuuruse valimine.

On soovitatav aluseks valida olemasolevaid teid ja sihte. Ringkäigu pikkus peab olema vähemalt 1,5 km ja koosnema vähemalt 6–8 sihist. Kui ei lähe ühtki kohast teed ringi, siis tuleb eelistada lagedaid kohti sihivalikul. Kaardi tegemisel hoiduda minemast üle viljakandva maa, see oleks kahjusünnitamine viljakasvatatajale.

Ikka valida ülesvõetav maaala väljaspool tihedalt täisehitatud kohti, kohas, kus ei esine magneetilisi korratusi, kus pole suuri raudkonstruktsioone ega elektirilisi mõjusid, mis kompassi sunnivad oma õiget suunda muutma. Linna pargi ülesvõtmisest tuleb hoiduda, kuna teed on harilikult kõverad ja neid on raske kanda kaartile. (Järgneb.)

Suleviskeid Põhjapoolsele 33 a. ajaraamatust

Ja üha suuremaks saab põhjapoolsete leer paesel Viru rannikul ja Rahkavuori väljadel — viienda skautrühma võrra, asukohaga Rakveres. koosisisus eranditult „intelijendid“ — gümnaastid.

Kus ühel päeval mk-s jalle kõik ruumid leitsakut täis, tosin jungesid higistavad ajude liigutamiselega maleva kimmiesivõistlust. Tuultepojad olid need tramimid.

Maleva vanemaks olgu maleva pikim mees — otsustas R. S. S. S. peakoosolek 19-dal — siis jõuab ka selle poisterügemendi üle valvust pidada, ja valitigi selleks ametmeheks senine pere vanahunt K. Blaubrik. Senini üle 7 aasta samal kohal püsinud tubli skaudisõber V. Siioikin loobus aja puudusel. Kuningas on surnud, elagu kuningase! Abiks sellele pikemale mehele kinnitati Kaitsejõudu suur ülemus V. Stalberg.

Tuultepojad hiilgavad ka maleva sõlmede sidumise võistlusel.

Ihu harimisega käigu kaasas ka vaimuharidus, õeldi, ja näe pea oligi seinal rippumas ajalehtede ja ajakirjade rida, küll eesti küll ameerikamaa keeles — avati skautide lugemislaud.

Vabaduspäeva eelõhtul korraldab maleval avaliku aktuse Tuletõrje kaunitl dekoreeritud saalis. Mitmelegi ootamist vastu (sõrendus mõistetav ainult asjaomastele) kujunes aktuse meeleolukaks isamaalikuks õhtuks. Kõnelesid Vabadussõjalaste veteran — soomusronglan? kol O Luiga koolipõlvest suurest osast vabadusheitluses ja master Riks Treu Tallinnast, skautluse osast tubli riigikodaniku kasvatamisel. Diviisi orkester aitas aktuse sisustamiseks mõjuvalt kaasa.

Linnarahvas pööras Vabaduspäeva varahommikul alles uut külge, kui mk-st piki Pikka uulitsat vastu kõledat tuisku ja tuult ajama kihutavad 130 klm. tähesõidu suusaretkele Viljandi eelmisel õhtul raudruunal Rkv. saabunud Narva suusatrio ja raas hiljem ka Rahkavuori pooltosinat sinist suuskurit.

Master Riks aga peale suure paraadi vastuvõtmist Vabadusväljal (nööri tagant muidugi) elab kaasa veel teise „kah skautliku“ piduliku koonduse, moodustades oma isikuga selle avalikult ja ametlikult väljakuulutatud aktuse publiku arvust 50%. Hiljem pajatab ta „13 kogus“ nii mõnedki õpetlikud sõnad

ja selgitab mõndagi mis oli tume, eriti selle valulapse — roverluse asjanduses.

Vabaduspäeva õhtul linnavalitsuse poolt korraldatud aktustel on mede mehed oma lippudega jällegi asjalised. Ega selle vastu ikka midagi olla saa, kui sind ikka mõnigikordki vajalikuks leitakse.

Ja kui veel on kaks Tapa skaudi-poissi suuskadel Rkv. ära käinud, tuligi selle veebruarikuu viimane päev, mis oli vastlapäev. Ja kui päev sai õhtusse, siis päälükud ja teised kõvema sõnaga mehed kogusid, et saada võitu plinkuhilatest, milliseid pr. Pardi oli jõudnud valmistada enam, kui oli hävitamiseks jaksu 13 mehel: oli seedimist terve maleva eest. No oli! Mis juhtus aga mõned tunnid hiljem, sellest vaikib nii ajaraamat kui ka

Erlase Eeri.

Tallinna malevast.

Jüripäeva pidustused mõõdusid suurjooneliselt. 30. apr. oli realkooli väljal maleva koondus — kus peale 450 skaudi oli kogunenud veel ligi paartuhat pealtvaatajat. Täpselt kell 4 ilmus väljale kindral A. Tõnisson, peavanemaga. Kindral A. Tõnisson pidas nii skautidele kui pealtvaatajaskonnale päevakohase kõne, mille järele skaudid moodustasid skautringi, kus ette loeti käsukirjad ülen-duste kohta jne. Siis siirduti orkestriga läbi linna Kadriorgu. Maleva ees sam-musid skautide vanad sõbrad, eesotsas kindral A. Tõnisson, Peavanem N. Kann, mlv. vanem Jüri Lossman, major A. Koik j. t.

Skautide korralikud read ja ühtlane vorm jättis kõigis hää mulje. Kadri-orust tagasi tules mindi kohe kiriku kus peeti skautlik jumalateenistus. Kirik oli tulvil rahvast täis.

Pärast jumalateenistust kohe 30 skaut-juhti sõitsid Vasalemma, kus peeti sealse skautrühma Jüripäeva — mis samuti hästi korda läks. 1., 2. ja 3. mail olid skautpäevad Börsi saalis. Kuigi isteplatse ligi 800 — olid need juba täis pool tundi enne algust — samuti seisukohad. Tagajärg, et enam ei saadud inimesi üleüldse sisse lasta. Sama oli ka järgmistel päevadel — kuid kuna need olid argipäevased päevad, sai enam-vähem kõiki tulejaid sisse lasta, kuigi üle poole neist pidid leppima seisukohtadega.